

hold nøie, saa maa man ikke glemme, at den fgl. Kundgjørelse af 28de Januar, med de deri indeholdte Tilfagn om, at en Fællesforsatning skal gives, bestandig svæver over det. Hvilke Bestemmelser der end blive tagne her, naar de ikke tilintetgjøre eller virke hæmmende paa Betydningen af denne fgl. Kundgjørelse, saa staaer den ved Magt i sit fulde Krag, og den, i Forening med den naturlige Ret, der boer i Rigsdagen, som en væsentlig Andeel af den ved Danmarks Riges Grundlov givne Forsatning, giver Anledning til at kræve, at Fællesforsatningen maa være saaledes, at den kan tilfredsstille. Af de to Forslag, som ere fastholdte af Udvalgets Fleertal i § 5, gaaer det ene ud paa, at Beslutningen om, at Forandringer i Grundloven skulde træde i Kraft, skal afgjøres af Rigsdagen, under den Forudsætning, at Fællesforsatningen til den Tid er bekendt; det andet Middell, som er givet for at komme over til en Fællesforsatning, gaaer ud paa, at Rigsdagen for sin Deel giver Afstald paa at have nogen Indflydelse paa, eller Control med, hvorledes Fællesforsatningen skal blive, men overlader til Kongen at sammenkalde en Forsamling, sammensat efter visse antydede Betingelser, til hvilken det da skulde være overgivet, at enes med Kongen om, hvorledes Fællesforsatningen skulde blive. En Fællesforsatning, som udgif af en saadan Overenskomst, vilde, naar den paa saadan Maade blev sat i Kraft, have den Virkning, at Forandringerne indtraadte umiddelbart. Under de Forhandling, som mellem 2den og 3die Behandling have fundet Sted med de ærede Ministre paa Regjeringens Begne, er det blevet klart for Udvalget, at Regjeringen ikke vil gaae ind paa disse Betingelser. Regjeringen har — saavidt jeg har forstaaet den, og den kunde vistnok heller ikke gjøre det — ikke paa nogen Maade nægtet, at der i Rigsdagen laae en Berettigelse til at kræve Sikkerhed for, at Fællesforsatningen bliver saaledes, at Danmarks Riges Grundlov ogsaa bliver fyldstgjørende erstattet i den nye Fællesforsatning; men den har henviist til de store Banskeligheder, der ligge i Omstændighederne, ved især i dette Døielik paa en tilfredsstillende Maade at faae det sat

iværk, ja til den Umulighed, der laae i, for Regjeringen nu at kunne angive, enten hvorledes Fællesforsatningen skulde blive, eller hvilke Midler der til en vis given Tid, hvis hele Bessaffenhed vi endnu ikke kunne kjende, maatte anses for de meest hensigtsmæssige, for at fuldbyrde dette Værk. Vi have navnlig i den Anledning igaar hørt Udtalelser fra en af de Herrer Ministre, som end yderligere maa gjøre det klart for Rigsdagen, hvorledes Regjeringen opfatter dette Spørgsmaal. Om den første Betingelse have de saaledes sagt: den Indskrænkning, som forudsætter, at Fællesforsatningen skal være bekendt, førend en saadan Beslutning kan tages af Rigsdagen, kunde let blive til Stæde for Udviklingen i sig selv, den kunde tilintetgjøre samtlige foregaaende Bøteringer, isald den ikke kunde fyldstgjøres i det Døielik, som var nødvendigt. Regjeringen har nemlig gjort opmærksom paa, at andre Midler, end netop en bekendt Fællesforsatning, maatte da maaffee kunne bevæge Rigsdagen til at gaae ind paa en saadan Afgjørelse, og der er blevet nævnt forskjellige — blandt andet saaledes en kongelig Kundgjørelse, som fastsætter visse Hovedbetingelser af Forsatningen. Dette er imidlertid ikke med Bestemthed blevet nævnt af Regjeringen, den har ikke sagt, at en saadan vilde komme, men der er blevet antydet, at flere saadanne Midler kunne tænkes, og ingen af dem kunne anvendes. Naar en saadan Betingelse var blevet fastsat, saa var der kun en eneste Udvei, den nemlig, at Fællesforsatningen skulde være tilstede. Smød det andet Alternativ har Regjeringen gjort den Indvending, at, om dette Middell end til en given Tid kunde anvendes, saa vilde det dog være uhenigtsmæssigt, nu at sætte det som en Betingelse; thi det vilde let føre til, at man lidt efter lidt fik den Tro, at kun dette Middell maatte eller burde anvendes, og at ethvert andet vilde blive betragtet som ueheldigt og forkasteligt. Det var disse Betragtninger, som gjorde, at ingen Overenskomst — saaledes som vi have seet, at den har fundet Sted om flere af de foregaaende Paragrapher mellem anden og tredie Behandling — kunde finde Sted herom med de Ministre, der mødte paa Ministeriets Begne, og Udvalgets Fleertal